

LAIVAS

No. 31. Metai XII

Liepos-July 30, 1932

ЛТССР-ын
сэргээгч
библиотека

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

I KOR. 15, 1—10

BROLIAI: aš primenu jums evangeliją, kurią jums skelbiau kurią jūs ir priėmėte, kurioje ir stovite, kuria ir būsite išganyti, jei ją laikote taip, kaip jums skelbiau nebent jūs būtumėte veltui įtikėję. Nes aš jums padaviau visupirma, ką ir ėmiau, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip sako Raštai; kad buvo palaidotas ir kad prisikėlė trečią dieną, kaip sako Raštai; kad pasirodė Kėfui ir po to viennolikai. Paskiau jis pasirodė daugiau kaip penkiems šimtams brolių vienu kartu, kurių daugelis tebėra gyvi iki dabar, kaikurie gi užmigo. Paskiau jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams. Visupaskiausia jis pasirodė man, lyg nelaiku gimusiam. Nes aš esu mažiausias tarp apaštalų, kurs neesu vertas vadintis apaštalu, nes aš esu persekiojęs Dievo bažnyčią. Bet Dievo malone aš esu tai, kas esu,

E v a n g e l i j a .

ŠV. MORK. 7, 31—37

ANIU metu Jėzus vėl palikęs Tyro ribas, per Sidoną atėjo pas Galiliejos jūrą, eidamas Dekapolio krašto viduriu. Ten atvedė pas jį kurčią nebylį ir prašė jį padėti ant jo ranka. Paėmęs jį šalin nuo minios, jis idėjo savo pirštus į jo ausis, prisilietė su savo seilėmis jo liežuvio, pažvelgė į dangų, atsiduso ir jam tarė: Effeta, tai yra, atsiverk. Jo ausys tuojau atsivėrė, jo liežuvio ryšys atsirišo, ir jis kalbėjo, kaip reikia. Tuomet jis jiems liepė niekam apie tai nesakyti. Juo gi labiau jis jiems liepdavo, juo labiau jie skelbė, ir juo labiau stebėjosi, sakydami: Jis visa gerai padarė; jis daro, kad kurtiniai girdėtų ir kad nebyliai kalbėtų.

ir jo malonė nebuvo manyje bergždžia. Aš dirbau daugiau už juos visus; tačiau ne aš, bet su manim esanti Dievo malonė.

ŠIOS ŽEMĖS KELIONĖ

Jei skausmas tau širdį, jaunuoli, vis spaudžia,

Ašaros veržias iš tavo akių,

Krūtinę kažkas tartum gniaužia...

Sakai — neb'iškęsiu aš tųjų kančių!..

Melsk Dangišką Tėvą karštąja malda,

Kad Jis išmokytų mus, žmones, mylėti,

Varguos kad sutiktum su Jojo valia,
Matyti, kaip lengva bus vargt ir kentėti.
Juk turim keliauti šios žemės kelionę
Spigliuotais erškėčiais nuklotu keliu,
Užmiršę savuosius skausmus ir dejonę,
Numirę kad būtum būryj angelų.

Marijonas Skrimška

Kaunas, 1931-XI-18 d.

Bendroji Maldos Apaštal. Intencija

Rugpiūčio mėn., 1932
 Šv. Tėvo Pijaus XI patvirtinta ir
 palaiminta
Slaugių Sąjunga

Keletas metų atgal Šventas Tėvas prašė visų pasimelsti už gydytojus ir slauges, kad jie ne vien tik susirūpintų ligonių kūno sveikata, bet kad kartu ir dėtų pastangų ligoniams dvasiniuose reikaluose pagelbėti. Aišku savaimė, kad gydytojai ir slaugės turi daug progų dvasinę pagalbą ligoniams suteikti.

Rugpiūčio mėnesį Šventas Tėvas prašo Maldos Apaštalavimo narių pasimelsti už Slaugių Sąjungą. Du metai atgal Šventas Tėvas paskyrė Slaugių Sąjungoms patronus: Šv. Joną nuo Dievo ir Šv. Kamilijų de Lellis. Šventojo Tėvo noras buvo, kad per Slaugių Sąjungas neštų ligonių sieloms pagalbą.

Nors yra, ačiū Dievui, gana daug slaugių, kurios šventai savo pareigas eina ir ligoniams padeda dvasiniuose reikaluose, bet ne visos taip rūpestingai ir gerbtinai atlieka savo pareigas. Pasitaiko tose svarbiausiose, paskutinėse žmogaus gyvenimo valandose didelių nelaimių jo sielai. Slaugė, kuri vien tik žmogaus kūno reikalams patarnauja, ir žmogaus sielos reikalus apeidžia mirties valandoje, turėtų daug ko dar pasimokyti.

Tas mokslas apie žmogaus svarbiausios sielos reikalus mirties valandoje sekmingiausiai galima papildyti per Slaugių Sąjungą. Slaugių Sąjungoje jos viena kitai gali daug padėti ir naudingų patarimų suteikti.

Atsimindami, kad slaugės diena iš dienos susiduria su didžiausiomis pagundomis ir pavojais, nepamirškime jų reikalų savo maldose. Slaugės turi daug progų gera daryti, bet taip pat turi ir per daugelį pavojų pereiti. Mes savo maldomis

galime joms daug padėti.

Mirties valanda yra brangus žmogaus gyvenime momentas. Kada mes tik galime būti prie keno mirties patalo, nepraleiskime tos progos. Bet paprasto žmogaus gyvenime mirštančio merdėjimas yra gana retas dalykas. Žmonės labai dažnai mirtį visiškai užmiršta ir jos svarbiausiais reikalais nesirūpina. Vienok tenka kone visiems mirties reikšmę gana aiškiai suprasti, kada miršta vienas iš artimųjų giminių. Tada žmogui atsidaro akys ir jis pamato tiesą, kad mirtis tai ne juokai; kad žingsnis į amžinąjį nesulaikomas; kad atsiskyrimas su mylimu asmeniu palieka žmogaus sieloje neišdildomą atmintį.

Nors mirti reiks kiekvienam, bet po mirties ne visų toks pat likimas. Kas moko tinkamai prisiruošti prie mirties, ypatingai paskutinėse savo gyvenimo valandose, tas užmiega ramybėje ir atsikelia danguje.

Rūpinasi gydytojai, rūpinasi slaugės sumažinti žmogaus skausmą šiame gyvenime, bet kas žmogų išvaduos iš Teisingojo rankų, kuris mato iki paskutiniai žmogaus gyvenimo klaidas ir nuodėmes. Kreipimasi prie Dievo, Teisingojo gailėstingumo, gali atmainyti ilgo ir didelio skausmo dekretus po mirties. Bet jeigu žmogus Dievo gailėstingumą pamina po kojų, jo nepaiso savo gyvenime, išpažinties neatlieka dažnai ir be tikro gailėsčio, tada kas belieka, vien tik teisingumo dekretas, kurs remiasi ant Dievo įsakymų ir žmogaus darbų.

Taigi žinodami, kad Dievas teisia žmogų jam mirus, pasimelskime šį mėnesį už

Slaugių Sąjungą, kad Dievas duotų slaugėms pamaldumo dovaną prie Jojo Gailestingumo, kad ligonių mirimo valandose slaugių širdys užsidegtų karšta malda prie Dievo gailestingumo už mirusio sielą. Tegul ta graži maldelė "Amžina atilsį duok sielai, Viešpatie, o šviesybė amžina tegul jai šviečia," dažnai kartojasi slaugių širdyse, kada jos jau užbaigia suteikti paskutinius kūnui patarnavimus. Prašykime Dievo slaugėms tvirto tikėjimo dovaną, kad jos niekuomet neabejotų apie Dievo malonės veikimą silpname žmogaus kūne.

ZODIS PROMOTORIAMS

Rugpiūčio mėn. 1932

Gerbiamieji Promotoriai:

Mes tikime, kad visi Promotoriai perskaitė Šv. Tėvo Enciklikos Laišką išleistą gegužės mėnesy. Skyrius, kuriame Popiežius prašė katalikus visą Švenčiausios Širdies oktavą praleisti maldoje ir atgailoje buvo atspaudintas katalikiškuose laikraščiuose. Maldaudami ir atgailą darydami mes Dievo prašėme paliuosuoti žmoniją nuo dvasinių ir medžiaginių vargų.

Šventas Tėvas toje Enciklikoje rašo: "Mums tikėjimas parodo kaip didelė yra nuolankios, ištikimos, ištvėringos bei patvarios maldos vertė: nė vienas kitas geras darbas neturi tokio gausaus, tokio iškilmingo pažadėjimo kaip malda." Šventas Tėvas nurodo, kad pamaldus žmogus yra sujungtas su Dievu gražiausioje meilėje ir Dievas tokio pamaldaus žmogaus gyvenimą pripildo savo palaiminimais.

Tas Švento Tėvo atsišaukimas į katalikiškąjį pasaulį, kad žmonės daugiau melstųsi, beabejo Promotoriams daug padės patraukti žmonių į Maldos Apaštalavimo Draugiją. Labai daug žmonių per mažai meldžiasi. Malda daugelio žmonių gyvenime pasidaro nederlingas laukas, nes ten trūksta išdirbimo, trūksta ir ge-

ros sėklos—maldos. Daugelis žmonių pamiršta savo tikslą, kad Dievas juos sustvėrė Jį garbinti, mylėti, Jam tarnauti, o paskui pagal savo nuopelnus šiame pasauly įgytus, su Dievu amžinai linksminėtis ir džiaugtis danguje.

Promotoriai teatsimena, kad yra didelė laimė darbuotis šiame pasauly dėl Dievo garbės. Dievas už tokį pasidarbavimą rengia gausų atlyginimą kiekvienam. Tas atlyginimas nebus apribotas laiku, bet bus amžinas; toks atlyginimas nebus visiems duodamas, tik tiems, kurie platino Dievo garbę ir per ją šiame pasauly pasišventė.

Čia ant žemės Dievas duoda žmogui progą pasišvesti ir tikrai čia ant žemės galima tokia proga pasinaudoti. Su žmogaus mirtimi baigiasi visi jo užpelnai. Ką iki mirties valandai žmogus gero padarė, tikrai tiek te ir nusineš su savimi į dangų; kiek gero apleido, tiek žmogus turės nuostolio savo laimėje dangaus karalystėje. Danguje beabejo bus didis įvairumas, visi beabejo bus laimingi, bet ne vienokia laime.

Taigi uoliai dirbkime dėl Dievo garbės iki mirties valandai, kad eidami į dangų nusineštume daug gerų darbų ir už juos apturėtume pas Dievą gausų atlyginimą.

Malda į Šv. Ritą

O garbingoji Šv. Rita, Tu, kuri buvai stebuklingai dalininkė sopulingosios mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kančios, išmelsk man, idant su atsidavimu kentėčiau šio gyvenimo bausmes ir globok mane visuose mano reikaluose. (300 d. sykį dienoje. Pijus X, liepos 30 d. 1906. "Atl. Šalt." 226 p.).

Širdis, Kuri Supranta Viską

Pagal *kun. V. F. Kienberger'į*
parašė *kun. Pr. J. Vaitukaitis*

ŠVENTOJI VALANDA

Aš, nusizėninime klaupiu prieš Tave, meilingasis Viešpatie, kad vėl pagarbinti Tave ir Tau paaukoti mano kūno ir sielos aukas. Palaimink mane, Visagalis Tėve, su tėviškuoju Tavo palaiminimu, dėl kurio aš labai išsiilgau ir troškau ateiti į mano Tėvo namus. Aš esu vienas ir labai susirūpinęs šiamė neramiame pasauly, kur žmonių širdys kovoja su nepasisekimais, užvylimais ir neteisybe. Dėl to aš atsikreipiu į Tave, Dangiškasis mano Tėve. Mano skonis yra atgaivintas ir alksta Dangiškosios Mannos. Mano stiprybė jau išsibaigusi, kad sugrįžus į mano Tėvo namus. Mano širdies maldingumo stygos jau užgautos. Dėl to gi aš šaukiuos į Tave, "Abba, Tėve!" (Rom. VIII, 15).

Prieš Tave, mylimiausias Viešpatie Jėzau, aš klūpau. Mano širdis yra apmarrinta nuodėmėmis. Tas kilnesnis gyvenimas, dėl kurio Tu, brangusis Emmanueliau, atėjai, kad įvykinti jį, manyje yra sužalotas. Betgi Tu mane supratai. Klaidingieji žavėsiame mane atitraukė nuo Dangaus ir Taveš. Aš jau bijaus savo neištikimybės. Mane naktis jau apniko. Nors aš esu baimėje, kad tiek daug prasikaltau šventajai Tavo valiai, betgi aš grįštu ir taisaus, atsiminęs Eucharistinio Pranašo žodžius: "Viešpats dieną įsteigs debesius, o naktį kurenančios ugnies liepsną ir šviesą, kad nušviestų kiekvieną Siono kalno vietą; nes pirma visos garbės reikalautina apsauga. Dieną taip pat bus tabernakulas, kurs duotų pavėsi nuo karščio ir, kad būtų priebėga ir globa nuo audrų ir viesulos." Aš sekiau silpnos mano valios kuždėjimų, o neieškojau Dangaus, kad rasti šventąją Tavo šviesą. Toji šviesa, prigelstant geriesiems bičiuliams,

man davė drąsos. O dabar man reikalinga apsaugos (globos) ir Dievingosios Širdies, kuri mane supranta.

Šventoji Dvasia, mano sieloje atnaujink Šventojo Sutvirtinimo veiksmus. Per Tavo išgyvenimą mano širdyje duok man supratimo dovana, kad galėčiau aiškiau žinoti, kaip mylėti Dievą, kaip maloningąjį Tėvą ir Jo klausyti, kadangi aš Jį myliu. Aš trokštu taip pat dvylikos Tavo vaisių. Labiausiai aš reikalauju labdarinngumo, kantrybės, ilgo kentėjimo ir meilumo, kad turėčiau tokią širdį, kuri supranta ir kitus. "Turėk gailestingumą mums visiems, visų mūsų Dieve, ir mus globok ir mums nurodyk Tavo gailestingumų versmes."

Švč. Trejybė, aš Tau dėkoju už mano sutvėrimą, atpirkimą ir pašventimą. Suredyk taip, kad jau nebevaikščiočiau netikėjimo tamsybėse, kaip "tas, kurs nežino, kad Viešpaties veidas yra daug skaistesnis negu saulė ir rėdas visus žmonių žingsnius."

Kai buvo tamsybė ir nebuvo dar laiko, kai diena galinguoju Kūrėjo "Fiat — Tebūnie" patapo šviesa, Jis budėjo debesinoto kalno viršūnėse ir matė, kad visa buvo gera. Tada Garbingiausios Trejybės parėdimu, buvo nuspręsta sutverti žmogų; ir Dievas jam davė padėjėją, kaip nesibaigiamos meilės pareiškimą.

Adomas ir Ieva turėjo vienodą atsakomingumą. Adomas buvo, kaip žmonių giminės pradas, kaip pirmasis teisdavis, kaip tėvas. Taigi, "Dievas jam davė stiprybės pagal Save." Ievai, žmonių giminės motinai, duota didelė pagarba ir didelis uždavinyš. "Dievas jiems davė teikė dvasios pažinimą, jų širdis Jis pripildė išmintimi." Dievas juodu patalpino

laimės sodne. Jų namai buvo žemiškasis Rojus, meilingesnis už išpuodingiausius žavėsius, kurie mus kerėja Pasaulio Klonyj. “Viešpats Dievas įkūrė laimės Rojų nuo pradžios, į kurį Jis patalpino žmogų, kurį Jis sutvėrė.”

Rojaus vidury buvo gyvenimo medis ir gero ir blogo pažinimo medis. Adomas žinojo tą viską, kas buvo gera. Jis nepažinojo pikto, nes Dievas nieko pikto nesutvėrė. Dievas tik įsakė: “Iš gero ir pikto pažinimo medžio tu nevalgysi.” Savo puikybėje Adomas troško viską suprasti ir žinoti; jis geidė paragauti užginto vaisiaus. Savo nepaklusnume jis valgė iš gero ir pikto pažinimo medžio, gerai suprasdamas bausmę: “Kurį dieną valgysi nuo to medžio, tikrai mirsi.” Ieva abejojo Dievą. Ji pasigundė uždraustojo medžio pažinimo. “Medis buvo gražus žiūrėti; ir ji nuskyne vaisių ir jį valgė.” Tada ji prigundė savo vyrą, kad kartu valgytų. Ir abudu sulaužė Dievo įsakymą ir abudu pražudė kilnų, antgamtinį gyvenimą. Jei Adomas ir Ieva būtų tik turėję širdį, kuri supranta Dievo valią, jie nebūtų pasigunde.

Ir jų akys atsivėrė. Tai buvo gundytojo taip žadėta. To troško Adomas ir Ieva. Tačiau jų akys regėjo nuopolį. Net pati žemė, kuri bučiavo jų kojas, jiems dviem pasipriešino ir išleido dyglius ir erškėčius. Net patys gyvuliai, kuriuos Dievas pavėdė Adomui, kad juos praminėtų vardais, tykojo ant jų užpulti. Net gamtos pajėgos dabar turi būti nuveiktos darbo prakaitu, kad žmogui išduotų dėlių. Net pirmųjų tėvų vaikams buvo uždrausta valgyti iš gyvenimo medžio; ir jie turėjo vargti, kentėti kūno skausmus ir mirtį, nes “jie turi tamsybių aptemdytą protą” (Efez. IV, 19).

Tačiau Dievo širdis buvo tokia, kuri supranta viską. Kai Jis pasauliui pagrįso pagrindus, “rytmečio žvaigždės ir visi Dievo sūnūs (angelai) kartu Jį garbino, kurdami maloningąją melodiją” (Job.

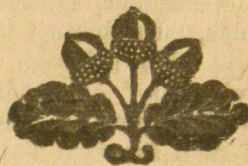
XXXVIII, 7). Kai naujasai Adomas ap-leido Dangų, kad pašaukti žmonių vaikus, Dievo Namų vartai atsiskambėjo Jo Kristaus garbinimu. “Ir štai Dievo Izraeliaus garbė atėjo keliu iš Rytų ir žemė spindėjo Jo majestotu” (Ez. XLIII, 2).

Jis užžengė ant gyvenimo medžio — Jo kūniškoios Mirties medžio

Suvalgęs vaisių nuo uždraustojo medžio, žmogus papuolė į šėtono žabangus. Kūrėjas, pasigailėdamas žmogaus, prirėngė šį antrąjį medį, kurs, praėjęs keliems šimtmečiams, atitaisytų pirmąjį žmogaus nusikaltimą. Taigi, ištikimas kryžius, Žmogaus Sūnaus Mirties medis, tapo Gyvenimo medis visai žmonijai.

Su beribiu supratimu Viešpats Kristus iš žemiškojo Savo sosto žvelgia į žmonių vaikus. Savo Sakramentu Jis duoda Jo Kūno balsamą raupsuotiesiems. Savo atėjimu Šventoje Komunijoje Jis praturtina žmonių sielas, kurios buvo sukaustytos Adomo pančiais ir pamirštos skurde. Per Dieviškąjį Savo Esimą, Jis nušviečia išrinktąją širdį, kurios kūniškoš akys seniai buvo uždarytos ant šio pasaulio vaizdų ir buvo laikomos kalėjimo tamsybėse. Iš Savo Sosto Jis rūpinasi nusidėjėliams aukoti naująją viltį. Jis Magdalenai nurodo Suprantančios Savo širdies gailestingumą. Jis ryžtasi tikrinti abejojančius Emmauso mokiniams, kad įtikėtų į Šv. Raštą, kurs gimė iš Suprantančiojo jų Dievo Proto Šviestybės. Iš Pasaulio Klonio išėina gyvenimo šaltinis, kuriame, lyg Siloės tvenkinyje, gali nusiprausti ir regėti ir suprasti viską (Jon. IX, 7).

(Bus daugiau).

Švč. Marijos Teisingumo Dorybė

Viešpats DIEVAS, sutverdamas žmogų, apdovanoja jį nemaria siela su išminčių protu, kursai pajėgia išskirti gera nuo pikta, ir laisva valia, kuri gali pasirinkti šiųdviejų vieną, reikalaudamas iš mūsų, kad mes Jį pažintume, pamyletumėme, Jam ištikimai tarnautume, t. y. kad pildytume Jojo valią ir šiuo būdu nupelnytume sau amžinąją laimę dangaus karalystėje.

Šiuo tikslu Jis davė mums savo įstatymus mūsų santykiams su DIEVU, su žmonėmis ir kitais Jojo tvariniais tvarkyti įstatymus. Šių įstatymų tarpe yra mums duotas vienas, kursai ypatingai paliečia mūsų santykius su DIEVU ir žmonėmis: "Atiduok kas yra ciesaus ciesaui, kas DIEVO DIEVUI!" (Mat. XXII. 21).

Tačiau, tai ne lengvas įsakymas! Kad mes privalome DIEVUI atiduoti aukščiausiąją garbę ir šlovę, tai nesunku suprasti, kadangi mes esame Jojo sutvėrimas ir Jojo nuosavybė; bet netaip lengva yra nustatyti santykius su žmonėmis, kadangi mes turime gimdytojus, vaikus, brolius ir seseris, giminaičius, piliečius, vyriausybę, valstybę, tėvynę, turime nuosavybę, į kurią teisė kartais yra labai paini. Kaip labai painus klausimas, ypač, kad mūsų valia dažnai priešinasi mūsų protui!

Štai, šitam klausimui tinkamai išrišti ir padeda mums teisingumo dorybė, kuri išstobulina mūsų valią ir palenkia ją atiduoti kiekvienam, kas kam pridera. Ji stovi didelėje artimybėje su sumanumo (gudrumo) dorybe, kuri, kaip jau minėjome, yra DIEVO apšviesto proto padaras.

Mūsų dieviškasis Išganytojas buvo tai geriausias teisingumo pavyzdys. Jisai nepasitenkino, vien patsai savo dangiškajam Tėvui atiduodamas priderančią gar-

bę, Jį garbindamas ir išpildydamas Jojo visus įsakymus, bet pasirūpino irgi žmonėse įvesti teisingumą, žodžiu ir darbu pasmerkdamas visa, kas tik yra priešinga šiai dorybei.

Be šio dar, kadangi nupuolusi žmonija neišsigalėjo pati atsilyginti DIEVUI ir Jojo teisingumui už savo prasižengimus, tai JĖZUS KRISTUS, būdamas ir DIEVAS ir Žmogus, paaukojo save dangiškajam Tėvui, teisingam Jojo užsirusinimui numalšinti. Šiuo būdu mūsų Išganytojas iki paskutiniam skatikui užmokėjo už mus mūsų užtrauktą nuodėmėmis skolą, mirdamas už mus ant kryžiaus, kaip atsilyginimo auką! Taigi nebe reikalo mūsų Išganytoją mes vadiname "Teisingumo saulė." Šitos Saulės šviesoje mes dabar pajėgiame atskirti geruosius darbus nuo nuodėmės suterštųjų. Tik reikia mums dabar tyrinėti savo gyvenimo darbus šitos Saulės šviesoje, kol dar esame nepašaukti teisingiausiojo Teisėjo aki-vaizdon atsiskaitytų iš gyvenimo darbų.

Kaip kad JĖZUS yra Teisingumo Saulė, taip Švč. Marija yra tai tyriausias, be jokios dėmės veidrodis, kuriame Dievybės teisingumas taip aiškiai atsispindi, kad mes, į jį žiūrėdami, galime tikriausiai pažinti DIEVO begalinę tobulybę. Ir kaip kad veidrodis tikriausiai atmuša mūsų veido bruožus, taip lygiai ir Švč. Marija savo tobulybėmis geriausiai atvaizduoja savo Sūnaus, DIEVO-Žmogaus tobulybės bruožus.

Ar mes išiziūrėsime į Ją iš atžvilgio į Josios artimybę su DIEVU, ar išvelgsime į Josios santykius su Josios žemiškuoju Sužieduotiniu, šv. Juozapu, ar pagaliau, atkreipsime dėmesį į būdą, kuriuo Ji atlikdavo savo pareigas iš atžvilgio į žmones, tai turime pripažinti, jog Ji niekad neprasilenkė su teisingumu.

Švč. Marija, kaip tai matome iš Jo-

sios giesmės: “Magnificat” (Garbink mano siela...), visa širdimi atidavė DIEVUI garbę, vien tik Jam pripažindama tuos “didžius dalykus,” t. y. visas iš Jojo gautas tobulybės ir visus dieviškosios malonės pilnybės turtus. Josios žodžiai: “Štai aš Viešpaties tarnaitė” buvo tai ne kokio gražbilio kalba, bet tikrasis atsidavimas visomis savo jėgomis tarnybai savo Aukščiausiam, į kurį Ji žiūrėjo, kaip į tikrąjį Davėją visako gera, kuriam vien tiktai priklauso visa garbė iš šlovė!

Atiduodama, kas pridera DIEVUI, Ji jau tuo pačiu negalėjo neatiduoti kas pridera ir savo Sužieduotiniui, šv. Juozapui, ir savo giminaičiams ir abelnai visiems žmonėms. Gi tikroji meilė DIEVUI būtinai yra sujungta su tikrąja meile artimui, kadangi šiedvi meili negali būti viena be kitos. O kadangi Ji mylėjo, kaip tai matėme pirma, DIEVĄ kuo giliausiai, tai Ji turėjo mylėti ir artimą irgi kuo giliausiai ir, kas seka, Ji visų pirma turėjo atiduoti kiekvienam kas pridera, o jau paskui rodyti savo nepaprasto einančiojo iš meilės artimui palankumo.

Taigi, mes visai teisingai galime prie Jos pritaikinti šiuos Izaijo parašytus žodžius (LXI. 19): “Aš džiaugte džiaugiuosi Viešpačiu, ir mano siela linksminsis mano DIEVU, nes Jis apvilko mane išgelbėjimo drabužiais ir apsiautė mane teisybės apvaskalu, kaip sužieduotinę papuoštą vainiku ir kaip sužieduotinę, papipuošusią savo karoliais.”

Apmąstymas Švč. Marijos teisingumo dorybės ne vien tik padeda mums pažinti JĖZAUS KRISTAUS tobulybės, bet ir suprasti mūsų pačių teisingumo trūkumus iš atžvilgio į DIEVĄ ir žmones. Sulygindami savo teisingumą su Josios teisingumu, mes pradedame aiškiau temyti savo netobulybes ir savo nuodėmes ir tampame priversti suškuti kartu su Izaiju (LXIV. 6): “Mes visi pasidarėme kaip suteptas žmogus, ir visos mūsų teisybės

kaip mėnesinė liga sergančiosios škarma-las; mes visi kritome, kaip lapas, ir mūsų neteisybės nunešė mus, kaip vėjas.”

Ir iš tikrųjų! Ar daug rasime teisybės ir teisingumo dabartiniais laikais? Valstybės skriaudžia viena kitą, išnaudoja ir pavergia silpnesnes! Ir nėra ko stebėtis: gi valstybės susideda iš tų pačių žmonių, kurie yra išaukę savo šeimose. O ar daug bėra teisingumo šeimose? Ar tėvai tinkamai rūpinasi tikru išauklėjimu savo vaikų? Ar daug vaikų gerbia ir rūpinasi savo gimdytojais, šiems pasenus? Ar daug rūpinamės savo kaimynais, savo artimaisiais, savo piliečiais, savo pagaliau tėvyne? Iš tikrųjų galime pasakyti dabartiniais laikais, kaip kad romėnai seniaus sakydavo: “homo homini lupus,” t. y. žmogus žmogui tai vilkas!

Nėra teisingumo, tad nėra ir ramybės, kadangi anot Psalmisto (LXXXIV, 11): “Teisybė ir ramybė bučiuojasi!” Užtatai kapitalistai skęsta pramogose, o žmonės skursta varguose, milijonai bedarbių po visą pasaulį kenčia trūkumus ir net badą!

O! kad mes dažniau įsižiūrėtumėme į tą “Teisybės veidrodį,” Švenčiausiąją Mariją! Tai pradėtumėme labiau atjausti kits kitą, labiau rūpintis savo artimu, mūsų širdyse užliepsnotų tikroji JĖZAUS KRISTAUS įsakytoji meilė ir teisingumas, išnyktų neteisybės ir prasižengimai, o jų vietoje užviešpatautų ramybė širdyse ir vieningumas ir pagaliau kiekvienas ramiai sau lauktų amžinojo užmokesnio, įsižiūrėdamas į “TEISYBĖS VEIDRODĮ,” Švenčiausiąją Mariją!

Aš Neturiu Laiko!

Iš dešimt žmonių kurie nepildė savo tikėjimo pareigų, atsiranda apie šeši arba septyni kurie pasakys: — “Aš labai norėčiau tai padaryti, bet neturiu laiko. Kiekvienas turi užsidirbti pragyvenimui. Pamaldumas yra gera tiems, kurie neturi ko veikti, ir kurie gali gyventi be darbo.”

Nėra nieko klaidingesnio kaip šitoks protavimas. Tikėjimas yra visiems, taip kaip Dievas yra visų Tėvas. Jeigu būtų koks skirtumas daromas, tai pirmiausiai būtų tarp neturtėlių.

Tai priprasta dirbančiųjų žmonių klaida, ypač didesniuose miestuose. Turim pastebėti, kad čia daug yra nežinojimo kaltės. Jie turi tikėjimo klaidingą supratimą ir mano, kad pilnai užtenka tik išviršinių apeigų. Kasdieninis darbas tikrai reikalingas darbininko pragyvenimui. Bet pasakykite man, kiek laiko reikia jums Dievą mylėti? Kiek laiko yra jums reikalinga atsiminti Jį dienos bėgyje; prašyti, kad jus laimintų, kad vainikuotų jūsų pastangas pasisekimu ir po šios žemės skausmų ir vargų duotų jums vietą danguje? Kiek reikia laiko, kad susilaikyti nuo keiksmų, gerbti savo tėvą ir motiną ir perdėtinius, išvengti girtybės, atleisti savo priešinkams, nekeršyti ir nuoskaudas nukentėti? Kiek ima laiko, kad skaistybę užlaikyti, neužsiminėti blogomis mintimis, saugotis nedorų kalbų, vengti blogų draugų bei susirinkimų? Ar ima daug laiko daryti atgailą, kada esame ką nors blogo padarę? Dar daugiau, ar ima daug laiko kalbėti rytmetinius ir vakarinius maldas? Galima tai padaryti į penkias, o daugiausiai į dešimt minučių. Ar yra toks žmogus, kuris negalėtų paaukoti keletos minučių dienos pradžioj ir pabaigoj?

Bet, jūs sakysite, kad — “tikėjimas reikalauja daug kitų dalykų: sekmadieniais ir šventadieniais reikia išklaudyti Mišių, eiti išpažinties ir priimti šv. Ko-

muniją, o tam visą reikia laiko? Užtat sakau, laiko neturiu.” Pažįstu keletą darbininkų jums panašiai užimtų darbais ir net daug daugiau už jus jie turi reikalų ir užsiėmimų ir niekuomet šventadieniais nepraleidžia šv. Mišių ir net šv. sakramentų priėmimo. Kaip gi jiems užtenka laiko atlikti savo pareigas? Ką jie daro ir jūs galite tai daryti. Čia reik stipriosgeros valios, o ne laiko. Priežastis, kodėl jūs nerandate laiko, kuomet kiti jį randa, yra tik tikybinio gilaus įsitikinimo stoka; jums rūpi daugiau kūno negu sielos reikalai, o jiems, priešingai, daugiau sielos rūpi išganymas negu kūno gerovė bei jo reikalavimai; jie žino šių dalykų vertę ir savo gyvenimą tvarko pagal šv. tikėjimo tiesos.

Ką jūs sakytumėt, jei jums darbdavys norėtų atimti jūsų valgymo laiką? Jūs jį apleistumėt ir kalbėtumėt; — “Mes pirma turime gyventi,” aš gi jums sakau: “pirm kūno gyvenimo atsimink sielos gyvybę, nes kūnu mes gyvuliai esame, o sielos esybė žmonėms ir Danguos paveldėtojais. Danguos paveldėjimo teisę sielai duoda tikėjimas, viltis ir meilė. Tat, sielos gyvybė reikia saugoti nepaisant jokios kainos, jokių išlaidų ir aukų ir net kūno mirties. Niekas pasaulyje neturi teisės trukdyti mūsų amžinosios laimės, nė darbdavys, nė jūsų ponai, nė jūsų tėvai, nė jūsų motinos, nė jūs patys; kitais žodžiais; niekas ir nė vienas be jokių išimčių!

Joks sutvėrimas neprivalo imti tavo sielos amžiną laimę bei gyvybę. Ir jei kas bandytų vogti tau tą švenčiausią brangenybę, tai laikas tau pritaikinti krikščionio taisyklę: — “Viską prarasti, kad tik Dievo nenustoti, bei Dievui nenusikalsiti!”

Gal dar jūs pridėsite; — “kad mano pašaukimas mane kliudo siekti savo iš-

ganyną." Ar tai tiesa? Sakyk gerai apsi-
mąstęs. Jei pasakytumei "taip", aš pa-
sakyčiau: jūsų pareiga yra tą užsiėmimą
apleisti ir susirasti kitą. Nes ką gi jums
padės jei ir visą pasaulį pelnysite, o savo
sielą pražudysite?

Ištikro, ar galėtų jūsų pašaukimas
kliudyti jums gyventi krikščioniškai? Kas
gi jums uždraus mąstyti apie Dievą, mel-
stis rytais ir vakarais, aukoti Dievo gar-
bei savo vargus, darbus ir taip toliau?
Jus niekas neverčia Dievo vardą įzeisti
keiksmuose, eiti į nedorius pasilinksmini-
mus ar kur kitur brangų laiką praleidi-
nėti? Ar gi, būti geru krikščionim, galėtų
darbininką kliudyti dienos darbai, šven-
tėse šv. Mišios, šv. išpažintis, pamokslai

ir patarimai vesti dorą gyvenimą? Aš ne-
žinau jokio pašaukimo, kuris trukdytų ei-
ti rytais Mišių klausyti ir Šventą Komu-
niją priimti. Sąžinės žvilgsniu aiškiai ma-
toma, kad norintieji randa laiko visa kam,
o nenorintieji visuomet suieško išsikalti-
nėjimo bei išsiteisinimo priežastis. Bet
tik valia yra būtina reikalinga.

Todėl, nesakyk neturiu laiko būti kri-
kščioniu, nes tai bus savęs apgavimas, o
neišsiteisinimas Dievo teisme; gali kal-
bėti: "aš neturiu tiek laiko arba tiek pro-
gų kiek norėčiau, tas gali būti, bet Dievo
įsakymus pildyti mes visi be jokių išsi-
kalbėjimų turime surasti laiką.

Kun. Pranas Skruodenis, M. I. C.

Katalikų Pasaulyje

LAIŠKAS IŠ KELIONĖS

Londono belaukiant

Ne kartą tekdavo man pasiskaityti a-
pie Londoną įvairių raštų. Iš jų aš buvau
gavęs apie šį miestą supratimą, kaip apie
vieną gražiausių, didžiausių ir judriausių
miestų pasaulyje. Tad galima suprasti,
su kokiū nekantrumu laukiau tos minu-
tės, kada manosios akys galės ligi valių
valios pasisotinti neregėtomis dar man
grožybėmis!

Beveik dainos žodžiais galėčiau pasa-
kyti: prarymojau rankes, pražiūrėjau
akeles, bežiūrėdamas į tą šalelę, iš kur
turėjo pasirodyti pirmoji Anglų žemės
kregždutė — Southamptono uostas.

Laivas, lyg tyčia, juo artyn prie kran-
to, juo lėčiau plaukia. Pagalios taip sulė-
tino savo bėgį, kad nežinia kaip buvo, ar
mes jau uoste stovime, ar dar plaukiame.

Nerimastavimas buvo žymi ir kituose
keleiviuose. Visi nenusėdi savo vietose.
Bėgioja kiekvienas iš vienos laivo pusės

į antrą, ir vėl atgal. Visi tarsi ko ieški-
nėja. Mano pažįstamasis airis su savo
žmonele taip pat nuolat maino savo vie-
tas ir vis, įsmeiges akis į tolį, seka kiek-
vieną sodybą, miestelį, pilį, pro kuriuos
mūs laivas plaukia.

Kur tik pastebės ką įdomesnio, neiš-
kenčia, nepadaręs pastabos savo draugei
ar kitiems šalia jo stovintiems keleiviams.
Vieną kartą pribėgęs ir man kuždelėjo į
ausį, rodydamas į puikią pilį, stovinčią
visai prie jūros kranto:

— Ar matai, tamsta, šį "castle" (pi-
lį)? Kokia puiki?! — Tokių mes daug tu-
rime! — Tai pasakęs, pilnas patriotiškos
dvasios nuėjo toliau sekti vis dažniau
pradedančius rodytis Anglijos miestus ir
miestelius.

Pagalios po poros valandų tokios nuo-
bodžios kelionės, mūs laivas įsiyrė į
Southampton'o uostą, kurį kaip tik tuo
pat laiku rengėsi apleisti "Majestic", ke-
tinąs plaukti į Ameriką.

Gal manote, kad mes jau ir lipame

lauk iš laivo? — Palaukite, palaukite, dar nesiskubinkite taip greit! Dar reiks pereiti visa eilė visokių formalybių! Dar reiks “žašele”, kaip bolševikuose su duonos kortelėmis prie kepyklos durų, po išilgas valandas stypsoti prie įvairių valdininkų stalių... Dar reiks “išsispaviedoti” visiems, net ir tiems, kurie tokių dalykų nemėgsta nė užsiminti. Reiks anglų valdininkui pasisakyti: kur keliauji? kaip ilgam? kuriuo tikslu? iš ko gyvensi? ar turi pažįstamų šioje šalyje? ar turi iš jų laišką? kiek turi su savimi pinigų ir kokių: anglišku ar amerikietišku?.. Vienu žodžiu atlikti tokią smulkutėlę išpažintį, kad į kitą klausimą nežinai nė ką atsakyti.

Šitaip elgiasi su antrosios, arba kaip dabar vadina “tourist class” keleiviais, vadinasi su privilegijuotais, kurių paprastai tiek daug nekamantinėja. Kągi bekalbėti apie trečiąją klasę, kur daugiausia važiuoja juodadarbių darbininkų? — Šie, darbininkai, labai pageidaujamas dalykas, kai reikia dirbti, bet kada reikia duona valgyti, tai jie nepageidaujama prekė. Visi nuo jų, kad primanytų, geležine tvora atsivertę.

Jūs reikalingi buvote duonai uždirbti, o uždirbtą mes ir pats pataikysime suvalgyti! Jūs keliaukite sau iš kur atėję!..

Belaukdamas savo eilios, nugirdau šalia manęs vieną padoriai apsitaisiusią moterį su jauna savo dukrele lietuviškai besikalbančias. Pasiskubinau pasipažinti. Pasirodo, jiedvi plaukia iš Brooklyno toje pat “tourist class,” kur ir aš. Aš buvau pastebėjęs jų dviejų vardus pirmą jau kelionės dieną keleivių sąrašė, kuri laive visiems keleiviams per pirmuosius pietus laivo vadovybė paprastai išdaliną. Neturėjau tačiau progos su jiedviem arčiau susipažinti ligi pat dabar.

Keletą žodžių pasikalbėjęs, turėjau nutraukti kalbą, nes ir jiedviem ir man reikėjo skubintis, kad nepražiopsotumėme savo eilios ir nereikėtų paskui, valdininkams išėjus, bastytis po visus kampus,

kol ką prisišauksi. Man ir taip parėjo gerokai sutrukti. Mat, keleiviai suskirstyti grupėmis pagal tai, kuris kur keliauja. Aš keliaudamas į Londoną, atsistočiau kur Anglijos piliečiai stovėjo. Laukiu geroką laiko galą, ogi ateina valdininkas ir sako, kad čia tik Anglijos pavaldiniams. Kitų valstybių pavaldiniai turi eiti į rūkamąjį saloną, ten jiems būsiąs paskirtas tam tikras valdininkas.

Einu pagal nurodymą. Radęs valdininką, stoju į eilę ir pamažėl iriuosi artyn prie stalių. Prieinu, rodau savo raštus:

— Tamsta, į Londoną vyksti, tai turi stoti į eilę su Anglijos piliečiais.

— Kad man valdininkas liepia čion eiti! — bandau teisintis.

— Ką čia valdininkas! — Visiems į Londoną keliaujantiems tenai išduoda popierą! — griežtai atkirto valdininkas, rodydamas ranką į tą pat eilę, iš kurios buvau prieš pusvalandį išvartytas.

Beveik būčiau jau užkeikęs, jei būčiau mokėjęs. Gerai, kad nemokėjau ir greitomis nesuradau atatinkamo keiksmui žodžio, tai pyktis ir taip perėjo ir likausi nekeikęs. Perėjęs tokią šerengą, žinoma, pasilikau beveik ant pat galo.

Prieinu pagalios prie savo egzaminatoriaus stalių. Kamantinėjo gana ilgai ir smulkiai. Išklausinėjo visko, kas tik jam parėjo į galvą. Stengiausi į visus duodamus man klausimus aiškiai atsakyti. Bet štai stato dar vieną klausimą: ką, girdi, taip ilgai veiksi Anglijoje? Imk, kad nori, ir dėstyk jam visus savo planus! Taigi aš trumpai jam: — Anglų kalbos mokysiuos!

— “All right!” — pasigirdo linksmas anglo balsas ir mano popieros su atatinkamais parašais atsidūrė man po nosę.

Dabar, užsimiršęs visus vargus ir net neatsisveikinęs su savo naujai pažįstamomis iš Brooklyno, skubinausi prie savo ryšuliukų, kuriuos patarnautojas iš laivo jau seniai buvo išnešęs į muitinę.

Ateinu, gi visų jau savieji daiktai nusinešiota, o manieji stūkso viduryje ašlos, laukdami savo savininko. Kuo greičiau aš už jų ir į muitinės valdininką. Šio, pasirodo, būta tikro "gentleman'o." Nė nepažiūrėjo į vidų, kas bakseliuose yra. Pasitenkino mano užtikrinimu, kad nieko nėra, už ką reiktų multas mokėti. Prilip-

dė ženklelį ir leido eiti į traukinį, kuris čia pat stovėjo, pasirengęs vežti keleivius į Londoną.

Tasai traukinys yra specialus "Cunard Line" bendrovės keleiviams važinėti į Londoną. Buvo jau pilnutėlis keleivių. Galais negalais pasisekė susirasti vieta paskutiniame vagonė.

Mūsų Darbai

BROLIO MARIJONO LAIŠKAS BUVUSIAM DRAUGUI

Brangus Drauge:—

Nuoširdžiai dėkoju už laišką.

Tamstos mintys labai džiugina mane. Sakaisi turis norą stoti į vienuolyną, bet kylanti baimė trukdo Tave.

Brangus Drauge, drąsus kareivis nežino, kas yra baimė? Kodėl bijai eiti į Dievo namus? Kodėl bijai glaudžiau susijungti su savo didžiausiu Geradariu-Prieteliu? Šv. Augustinas sako: "Kas Dievą turi, viską turi, kasgi Dievo neturi, nieko nebeturi."

Atsimink, kas buvai prieš 40 metų? Buvai niekas. O kas-gi būsi po 40 metų? Taipgi būsi niekas: po gulintį grabę kūną narstys kirmėlėlės. Štai tau žmogaus gyvenimas! Uždarbio laikas jau bus pasibaigęs. Taigi laikas labai trumpas, o darbo daug.

Nenoras Nugalėti Save

Pirmosios nuodėmės žmogaus sudarkytoji prigimtis nemėgsta net ir mažiausio nugalėjimo savęs. Žmoguje savymyla, tai kaip ta gudrioji lapelė. Ji visuomet randa tūkstančius išsiteisinimų. Pažvelkime į pasaulionį, norintį siekti savo užsibrėžtojo tikslo. Pav. turto ar pasaulio garbės. Kiek jis vargo pakelia kol pasiekia geidžiamąjį tikslą. Pilnas drąsos ir vilties grumiasi su įvairiomis sunkeny-

bėmis. Energingai, drąsiai, kantriai ir linksmai jis kovoja su kliūtimis. Jam viskas yra galima ir nieko nėra negalimo. Net savo gyvybę stato į mirties pavojų. Žodžiu, žmogus dirbdamas savo garbei, nė neįaučia sunkenybių. Po tų visų vargų, pagaliau susilaukia šiek tiek pasaulio smilkalėlio. Bet, ar ilgai jį pasaulis garbins? Priežodis sako: "Kaip tik iš akių, taip ir iš atminties."

Taigi, brangus drauge, ar mums nevertėtų panašiai pavargti dėl nenykstančiųjų, amžinųjų turtų, kuriuos vartosime per amžius, apie kuriuos šv. Povilas sako: "Nė akys neregėjo, nė ausys negirdėjo, nė į žmogaus širdį neįėjo, ką Dievas priėmė tiems, kurie Jį myli."

Karališkasis kvietimas

Jeigu tamsta gautume iš prezidento ar karaliaus pakvietimą eiti į jo karališkąjį dvarą gyventi, su karaliumi po vienu stogu būti, dalyvauti jo karališkuose pokiliuose, jo ministeriu, bei artimiausiu karaliaus draugu tapti! Ar gi tamsta, nebūtumei didžiai dėkingas tam valdovui, už tokią nepaprastą malonę? Karaliaus kvietimai ne visiems yra siunčiami. Jie yra siunčiami tik tiems, kuriuos karalius nori kviesti. Taigi, karaliaus namiškiais gali būti tik tie, kuriuos pats karalius išsirenka. Kągi tamsta, darytumei, jei gautumei karaliaus tokį pakvietimą? Manau, kad ilgai nedvejotumei,

bet kuogreičiausia bėgtumei į karaliaus dvarą.

Brangus drauge! Ne prezidentas, ne žemiškasis karalius, bet karalių — Karalius, Galybių Viešpats, tave kviečia į savo dvarą-vienuolyną. Tenai Jis pats gyvena po vienu stogu su savo dvariškiais-vienuoliais. Jis pats jiems tarnauja, kaip anuomet savo apaštalam. Kasdieną plauja jų kojas, tai yra apvalo juos nuo kasdieninių dulkių ir valgo Jis su savo dvariškiais prie vieno stalo. Jo galestingoji akis greitai pastebi kiekvieną savo namiškių nelaimę. Jis glamonėja juos, kaip motina savo kūdikį. Ak, kokia laimė, gyventi tokio Karaliaus dvare-vienuolyne!

Kokia didelė yra laimė iš tokio karalių-Karaliaus gauti pakvietimą-pašaukimą į vienuolius-broliaus! Toji laimė pasauliui yra nežinoma ir nesuprantama!

Šv. Teresė bučiuodama vienuolyno sienas kalbėjo: “Kad pasaulionys žinotų, kaip gera ir ramu vienuolyne gyventi, tai jų čia neapsigintum, nes jie liptų per vienuolyno mūrus.”

V. Jėzus sako: “Mano jungas yra saldus ir mano našta lengva.” Ir Šventoji Dvasia kalba: “Štai kaip gera ir kaip malonu, broliai, gyventi vienybėje.”

Ar gi negarbinga tokiam karalių-Karaliui tarnauti ir Jo akyvaizdoje dirbti?

Taigi Jis ir tamstai siunčia savo karališkąją laišką, kviečia tave būti Jo karališkojo dvaro namiškiu. Jis nori išskirti tave iš daugelio milijonų kitų žmonių.

Dirbti dieviškame dvare-vienuolyne Dievo garbei, nors pasaulio būtum nė nepastebėtas, yra tikrai didelė laimė ir ramybė.

Sakai, kad ir pasaulyje gyvenant galima išganyti sielą. Taip, galima, bet daug sunkiau. Nors kiekvienam, ar vienuolyne, ar pasaulyje būsi vis reikia valgyti, bet ne visur ir visi lygiai minta: vieni sočiai, kiti tik truputį gauna užkasti, tretį badauja ir tik retkarčiais stiprinasi, kaip kad

sakoma, “kad dūšėlė nepabėgtų iš kūno;” panašiai pasaulyje dedasi su sielų maistu ir su jų išganymu!

Žmogus gyvendamas pasaulyje neturi tiek priemonių ir Dievo malonių išganyti savo sielą, kiek jų turi vienuoliai.

Pasaulio ištvirkimas išgriovė stiprias ir galingus stulpus. Atsimink tiktai: Dovidą, išmintingąjį Saliamoną, gražųjį Absalioną, stiprųjį Samsoną ir kitus. Visi gavo mirtinus smūgius. Tai ką gi besakyti apie mus silpnus, kaip k!dikius?

Pagaliau, neužtenka išganyti savo sielą, reikia išmokti puošti ją dorybėmis, o vienuolynas ir yra dorybių mokykla.

V. Jėzus sako: “Mano Tėvo namuose yra daug buveinių.” Tos buveinės bus padalintos kiekvienam, pagal uždarbį.

Vienuolynų brolių darbai

Toliau; gerb. Drauge, klausi, ką broliai vienuoliai dirba?

Vienuolyne yra įvairiausių darbų: vieni broliai dirba ūkės (farmų) darbus su įvairiomis mašinomis. Turi didelius vaisinius sodus, inspektuose (green house) augina: įvairių rūšių gėles, vynuoges, daržoves ir kt. Kiti broliai dirba savo moderniškai įrengtose skerdyklose (stock yards). Treti važinėja automobiliais, atlikinėdami įvairius vienuolijos reikalus. Ketvirtį, atheka įvairių namų ruošą ir t.t. Turi moderniškai įrengtą spaustuvę. Spauštuvėje broliai dirba įvairius spaudos darbus. Spausdina: knygas, žurnalus, dienraščius, savaitraščius, mėnraščius, metraščius, konstitucijas ir kitokius spaudos darbus.

Broliai, taipgi, sėja gerą Dievo sėklą žmonių širdyse, platindami žmonių tarpe katalikiškus laikraščius ir knygas. Taigi, didelis darbų pasirinkimas.

Vienuolyno vyresnieji darbus paskirsto ir pritaiko kiekvienam broliui, žiūrint jo išsilavinimo ir gabumų.

Piūtis tiesa, didelė, bet darbininkų ma-

ža. Melskite tat piūtės Viešpatį siųsti darbininkų į savo piūtį" (Mato 9, 36-10, 10).

Rūpestis

Draugas sakai, kad pasaulyje gyvenamas turi daug rūpesčio. Aš tikiu, kad tamstą slegia įvairūs šio pasaulio rūpesčiai ir vargai, nes ir aš juos pergyvenau tebebūdamas pasaulyje. Vienuolis gi rytojumi nesirūpina. Vienuolio gyvenimas panašus į laivų plaukiančius keleivius. Jie visakuo aprūpinti. Bet laive yra vienas, kuris visais laivo keleiviais rūpinasi, tai laivo vadovas-kapitonas. Keleiviai gi pilnai pasitiki savo vadovu. Jie žino, kad

jų vadovas laimingai juos nuveš į uostą.

Panašiai yra vienuolyne. Vienuolino vyresnieji rūpinasi, kad jų pavaldinių būtų aprūpinti siela ir kūnas. Jeigu siela ir kūnas aprūpinti, tai ką-gi daugiau žmogui bereikia?

Sakei nori žinoti mūsų vienuolino adresą. Taigi adresą yra toks:

Vienuolino Vyresniajam,
2334 S. Oakley Ave.,
Chicago, Ill.

Su pagarba,

Jūsų draugas Brolis vienuolis

Amerikos Letuvių Žinios

ŠVČ. MARIJOS LIETUVIŲ KOLEGIJA
(Thompson, Conn.)

Atšildęs, pakiša jam bertainiuką su vynu, kad ligonis pasistiprintų. Po to, palikęs ligonį besistiprinant, kuo greičiau lekia į vienuolyną. Staugdamas ir krapštydamas duris duoda vienuoliams suprasti, kad radęs nelaimingą. Tada vienuoliai ima spatus ir paskui šunį skuba gelbėti žmogų nuo mirties.

Taigi tasai šuo, kurio kailis yra iškimštas Berno muziejuje, per 15 metų šitaipos gelbėjo keleivius. Jam pasenus, vienuoliai jį jau neleidavo į kalnus. Nes, viena, jis buvo užsipelnęs senatvėje poilsį; o antra — jau ir akys, ir uoslė kaip reikiant nebetarnavo. Bet štai vieną naktį pakyla didžiausia pūga. Vėjas švilpia kaip pasiutęs. Sniegas krinta iš dangaus. Dangus ir žemė susimaišė. Senelis šuo išsėjosi pirkioje. Susyk jis pašoksta ir su dideliu lojimu ir nekantravimų veržiasi lauk. Nesuprasdami vienuoliai, kas jam pasidarė, leidžia jį lauk.

Šunelis visu šuoliu pasileido stačiai į kalnus seniai žinomam jam keliu. Po valandėlės jis grįžta ir staugdamas ima dra-

skyti duris, reikalaudamas, kad vienuoliai eitų gelbėti nelaimingoji keleivio. Vienuoliai kuo greičiau griebia spatus ir kitokius įrankius, skuba paskui šunį. Bet eidami žiūri, kad paskui šunelį liekasi lyg kraujo raudona juosta. Kas čia būtų? Bet dabar, kol keleivis neišgelbėtas, nėra kada tyrinėti kraujo pėdsakai.

Iš tiesu, randa giliai duobėje pusiau apmirusį keleivį. Ištraukia iš duobės. Atgaivina. Išvydęs išgelbėtą keleivį, šuo šoka jam prie kojų ir, jas laižydamas, pamažėl alpsta. Pagalios krinta ant žemės nebegyvas. Jam iš krūtinės pliuptelėjo juodo kraujo srovė. Dabar visi pamatė, iš kur buvo tas kraujas ant sniego, jiems į kalnus bėgant. Tai šunelio krūtinėje būta didelės žaizdos, kuri jam mirtį padarė.

Iš kur gi toji jam žaizda. Gi štai kas atsitiko. Kai šuo rado pusiau apmirusį keleivį duobėje ir pradėjo pagal savo senąjį paprotį jį laižyti ir pagalios atsigulė ant jo savo visu kūnu, tai pradėdas atsipeikėti ligonis, manydamas, kad jį galvažudžiai užpuolę išsitraukė peilį iš po juostos ir vėrė savo gelbėtojui šuneliui į šoną.

Tačiau šis, kad ir mirtingą gavęs smūgį, neapleidžia keleivio, bėga kiek galėdamas greičiau į vienuolyną, atveda gelbėtojus. Kai pamatė išgelbėtą savo žudytąją, su džiaugsmu pripuolęs laižo jam kojas, tarsi paskutiniį kartą jį atsisveikindamas, ir krinta prie jo kojų negyvas.

Gal kiek ir pagražinta ši istorija, bet daug joje yra ir teisybės. Todėl, žinodamas aš daug panašių istorijų apie šiuos šunelius, pamatęs jų giminaitį, Džyną, negalėjau greit su juo atsisveikinti. Gal ir jis būtų toks žmonių geradaris, jei būtų tekę jam gyventi savo gimtinėje šalyje.

Vargšas Džynas susirgęs kiek. Ne tiek senatvė jį kankina, kiek reumatizmas paskutinėse kojose, kuris neduoda jam tinkamai išsitiesti ir pasirodyti visame savo veislės grožyje. Bet reikalui atėjus, Džynas dar pataikęs parodyti, ką jis gališ...

Tennis'o gardelis (Tennis court)

Atsisveikinęs su darbininkais, patraukiau dabar keliu, kiek pro trobas, į pamėškį, kur mačiau gražų, aukštu vielių staleliu aptvertą gardelį. Jame buvo kelias mokinių ir žaidė sviediniu. Priėjau artyn. Nors grožėkis, kaip čia viskas gražiai įrengta! Gražiau įtaisyto šiam žaidimui gardelio man neteko niekur regėti. Aplink gardelį miškas. Vadinasi, vieta visiškai apsaugota nuo žiaurių vėjų, nuo per didelės saulės kaitros. Aptvėrimas tiek aukštas, jog nelengvai sviedinys gali pro jį pasprukti į mišką.

Ypatingai aš susidomėjau augančiais šalia gardelio kadugių krūmais. Tai ne lietuviški kadugiai. Iš tolo gal kiek ir panašūs, bet iš arti matai tarp jų didžiausią skirtumą. Šitie auga panašiai į tųjų medelius — kupetos (kaugės) pavidalu: iš apačios platūs, o į viršų vis eina smailyn. Jų lapeliai tarsi sidabrinėmis dulkėmis apibarstyti ir toki gležnučiai, minkštučiai — kaip šilkas. Lapeliai taip susiviję, susiglaudę viens prie kito, kad iš viršaus žiūrint, rodosi, kaip kad krūmas būtų užklotas kokia sidabru atausta ska-

ra. Iš vienos pusės pastebėjau jame padarytą diktoką skylę — kaip katei įlysti. Kas gi čia būtų? — manau sau. Gal kokis žvėrelis čia tūno įlindęs?

Prieinu arčiau ir, atsargiai praskėtęs šakeles, apžiūrėjau visą urvą. Nieko neradau. Klausiu mokinių, iš kur tas urvas medelio šakose atsirado? Jie man paaiškino kad tai sviedinys čia buvo įkritęs ir jie beieškodami jo, medelio šakas praskyrė ir jos, nepajėgdamos susiglausti, taip ir pasiliko. Iš to galima numanyti, kokios gležnos šio kadugio šakelės, kad praskirtos nepajėgias pačios atgal susiglausti.

Šitos rūšies kadugių čia ir daugiau teko man matyti.

VERTAS GYVENIMAS

Vertai gyventi reik dirbt ir vargt;
Reik visuomet gi blogo vengt;
Reik dieną ir naktį tiesą gint —
Tai taip verta gyventi.

Vertai gyventi reik daug viltis,
Nes nežinau kada mirtis,
Smailiais pirštais privers akis —
Tai taip verta gyventi.

Vertai gyventi reik ramdyti sielą;
Visgi ji žino, kad katrą dieną,
Bausmė bus už laiką derlį —
Tai taip verta gyventi.

Vertai gyventi reik kitiems gi padėti,
Ir ydas bei atkaklums maldyti;
Sparčiai kaltybes jųjų iškrikti —
Tai taip verta gyventi.

Vertai gyventi reik prie Dievo jungtis;
Iš nedorybių reik grynai grandytis;
Tik nekaltus ir šaunius priims Jis —
Tai taip verta gyventi.

Leonas Lievša.

Birželio 24, 1932.

Klausimai Ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Dėlko neprigulmingieji vadinasi neprigulmingais ir dėl ko jie nepripažįsta Šv. Tėvo, Jėzaus Kristaus vietininko?

C. F.

ATSAKYMAS. Jie vadinasi neprigulmingi arba geriaus tariant atskalinai, nes yra atsiskyre nuo tikrosios Katalikų Bažnyčios ir neklauso Šv. Tėvo, Bažnyčios galvos.

Dėlko jie nepripažįsta Šv. Tėvo? Tai dėlto, kad vieni jų yra suvedžiotojai, kurie nori žmones nuo tikėjimo visiškai atitraukti; gi kiti taip užsispyrę ir užsikirtę, kad jie savo užsikirtimu baisiausią asilą viršija; o dar kiti tai dėlto, kad yra žioplai ir neturi supratimo tikėjimo dalykų. Jiems by tik yra panašumas į tikrąją Kat. Bažnyčią, tai ir viskas gerai. Akli žmonės.

KLAUSIMAS. B. M., pamainęs savo lietuvišką pavardę ir apsisvedęs prieš 50 metų su nekatalike, nustojo praktikavęs savo katalikišką tikėjimą; dabar nori grįžti į katalikus, tik mato kliūtį iš savo pačios pusės. Kas jam daryti?

K. K.

ATSAKYMAS. Klausime neminėta, kur jis ėmė šliubą, ar pas katalikų kunigą, ar pas protestantų "pryčerį," ar civiliam teisme.

Jei paėmė šliubą pas katalikų kunigą, tai jis neturi jokio vargo grįžti. Tegu pradeda vėl eiti savo katalikiškas pareigas ir viskas baigta.

Jei jis kitur ėmė šliubą, tai ir didelių sunkbių neras, nes jis seniai tai padarė, kuomet Bažnyčios įstatymai dėl maišytų moterysčių buvo netoki aštrūs, kaip dabar.

Tegu jis eina šiap pas kleboną pasikalbėti arba per išpažintį. Greitai ir lengvai bus viskas tvarkoje.

Jei minėtas B. M. priklausė prie masonų ir bambizų, bet viešai neišsivadėjo

savo tikėjimo, tai nesutiks kat. Bažnyčios didelių kliūčių grįžti į katalikus. Dėl masonų ir bambizų nėra jam ko bijoti. Nedarys nieko. Daug masonų grįžta į katalikus ir niekas jiems nieko nedaro. Tusčių pasakų tenesibaido.

KLAUSIMAS. Ką atsakyti tokiam katalikui, kuris kraute krauja ant kunigo, kaip su "ševelu", kad jis pikėturna, susiraukęs ir t.t. ir tas asmuo eina dažnai prie Šv. Komunijos? Worcesterietis.

ATSAKYMAS. Atsakyk jam, kad Dievas neatšaukė įsakymo "*Mylėsi savo artimą kaip pats save.*" Arba "nedaryk to kitam, ko nenori, kad tau darytų." Negali būt maloni Jėzui Kristui, priimamam Šv. Komunijoje, ta širdis, kuriai trūksta meilės artimo.

KLAUSIMAS. Kodėl Velykų Šventė yra kilnojama. Jug Jėzus vieną kartą kėlėsi, tai ar nebūtų gražiau, kad Velykos būtų vis tą patį laiką kaip, pavyzdin, Kalėdos?

J. P. G.

ATSAKYMAS. Šventės laikas nepriklauso prie apreikštųjų, negalimų mainyti, tikėjimų tiesų. Taigi galėtų būti nustatytas Velykoms vienas ir tas pats laikas. Bet pirmiesiems krikščionims rūpėjo, kad jų Velykų Šventė nebūtų švenčiama kartu su žydų velykų švente. Gi ši mainėsi ir mainosi, tai ir katalikų Velykų Šventės laikas mainosi.

Bažnyčia palaiko senąją tradiciją.

KLAUSIMAS. Kada bažnyčioje kalbamos maldos, kaip va, ražančius, litanijos ir panašios, kuomet kunigas kalba vieną dalį, o žmonės kitą maldos dalį, ir dėl gavimo atlaidų, ar nereikia abi puses kalbėti?

J. P. G.

ATSAKYMAS. Tokis kalbėjimas yra imamas "per vieną," taigi užtenka tik savo pusę atkalbėti.